

İşçilerin tarihi görevi

Ortadoğu'daki gelişmelere işçilerin, emekçilerin, yoksulların penceresinden baktığımız zaman, hakim kutuplaşmada işçi sınıfının taraf olabileceği bir alternatif olmadığı açıkça görülür. Bölgedeki hiçbir rejimden "ilerici" bir rol beklenemez. İşçi sınıfına açıkça ya da "güncel siyaset icabı" bölgedeki herhangi bir rejimi destekleme çağrısı yapanların, emekçileri ve yoksulları halihazırda yaşamakta olan cehennem koşullardan kurtarmaya dönük bir perspektifi yok demektir. O halde ne yapmalı?

Bu sorunun yanıtı, Türkiye'de son dönemde tüm baskılara karşı gelişen işçi mücadelelerindedir. İşçiler mücadelelerde birleşmektedir.

İstanbul'daki yeni havaalanı inşaatında çalışan işçiler, insanlık dışı çalışma koşullarına karşı hep beraber isyan etti. Bir kısmı şu anda hapiste beraber yatıyor. Mücadele sırasında hiçbirine birbirine milliyetini, mezhebini sormadı.

Flormar işçilerinin tüm baskılara karşı yükselttiği mücadelelerde, başörtülü kadın işçiler de çalışma arkadaşları gibi en öne çıktı. Flormar direnişinde kimse kimseye kimin daha dindar olduğu, kimin hangi mezhepten geldiği, Kürt ya da Türk olup olmadığı sorularını sormadı. Üstelik, "çok Müslüman" AKP iktidarının polisi de, konu işçi direnişi olduğunda başörtülü kadın işçilere saldırmaktan geri durmadı.

O halde, Ortadoğu'daki tüm emekçiler, işçi sınıfını ve yoksulları bölen, kutuplaştıran ve birbirine düşüren emperyalizmi, bölgeden çıkar bekleyen tüm ülkeleri ve tüm baskıcı rejimleri karşılarına alarak, bir işçi sınıfı programı ve sınırları aşan bir örgütlenme etrafında birleşmelidir. Evet, bir ENTERNASYONAL en çok Ortadoğu'ya, Ortadoğu işçilerine ve devrimcilerine lazımdır.

İşçi sınıfına ait olmayan hiçbir örgüt, hiçbir ittifak ve hiçbir program bize kurtuluş yolunu gösteremez. İşçileri birleştirip bölgedeki kapitalist rejimleri ortadan kaldırmayı hedeflemeyen hiçbir hareket emperyalizme karşı da mücadele edemez.

Ortadoğu için enternasyonalizm en yakıcı zorunluluktur.

Peki ama gerçekliğimiz bu söylediklerimizde uyuyor mu? Ne yazık ki, bugün bölgemizdeki tek tek ülkelerde devrimci, enternasyonalist örgütlenmeler çok zayıftır, hatta kimi ülkelerde nüveleri bile yoktur. Evet, durum bu kadar kötüdür. Ne var ki, durum bu kadar kötü diye, bu ihtiyacı dillendirmeyecek ve bölge için devrimci bir programı savunmayı belirsiz bir geleceğe mi erteleyeceğiz? Asla!

Bugün denizde bir damla olabiliriz. Ancak o damlalar olmasa deniz de olmazdı. Ortadoğu'nun devrimcileri, tüm milletlerden, dinlerden, mezheplerden işçi sınıfını tek bir mücadele bayrağı etrafında birleştirmek zorundadır. Başkaca bir kurtuluşumuz yoktur. O halde gerçekleri ve devrimci gereklilikleri hiç yılmadan dile getireceğiz ve damlaları denizleştireceğiz.

Görevimiz budur.

Ortadoğu, Türkiye ve emperyalizm..

Ortadoğu'daki gelişmeler, bölgede son dönemin en gergin safhasına girildiğini gösteriyor. Türkiye'de işlenen Cemal Kaşıkçı cinayeti de bu gerilimin bir parçası. Başka deyişle, Kaşıkçı Suudi Arabistan'ın İstanbul Konsolosluğu'nda "tesadüfen" öldürülmedi. ABD'deki Suudi makamları, evlilik için istediği belgeyi İstanbul'daki konsolosluktan alabileceğini söyleyerek onu İstanbul'a yönlendirdi, Suudi Arabistan'dan gelen özel bir ekip tarafından sorgulanıp katledildi ve cesedi ortadan kaldırıldı.

Ne yazık ki AKP iktidarı ülkemizi Ortadoğu'daki gerilimin tam da ortasına oturarak, bu cinayetle dışa vurulan çatışmaları Türkiye'ye taşıyor. Bütün gelişmeler buna işaret ediyor...

SUUDİLERİN YENİ YÜZÜ

Suudi Arabistan'daki iktidar değişimi, ardından gelen "temizlik hareketi" aynı zamanda ülkede bir "askeri ve siyasi doktrin değişikliği" anlamına geldi. Geçmiş yönetimin İsrail'i Suudi hanedanının ve İslamiyet'in en önemli düşmanı olarak gören anlayışı yerine, Şia'yı esas düşman gören bir yeni anlayış yerleşti. Böylelikle sadece İsrail belli ölçülerde

rahatlamakla kalmadı, Ortadoğu'da Şii-Sünni eksenindeki gerilim hattı iyice tehlikeli bir hal aldı.

Suudilerin bu yeni yönelimi, ABD emperyalizminin tam desteğini arkasına alıyor. Suudi Arabistan'a yıllık 110 milyar dolarlık silah satışı gerçekleştirdiğini ve bu pazarın kendileri için çok ciddi bir gelir kapısı anlamına geldiğini açıkça ilan eden Trump yönetimi, aslında bir taşla iki kuş vuruyor: Konu sadece silah satışlarından elde edilen gelir değil. İran petrollerine ve doğalgazına uzun yıllardır göz koymuş olan emperyalist dünya egemenliği, bölgedeki bu gerilimlerin bir savaşa dönüşmesi halinde, İran'ın zenginliklerini yağmalama fırsatını ele geçirebilir.

CİNAYETİN ANLAMI

Cemal Kaşıkçı cinayetine mekan olarak Türkiye'nin, İstanbul'un seçilmesi "coğrafi bir konu" değil, eski Suudi rejimine yakın olan Türkiye'ye verilen bir mesaj, bir gözdağı idi. Zira Tayyip Erdoğan iktidarı, kendisi gibi eski Suudi rejimine yakın Katar'la beraber İhvan çizgisinde ısrar ediyordu ve Cemal Kaşıkçı da eski Suudi rejiminin bu çizgiyi savunan

istihbaratçılarından biri olarak bölge ve ABD’de Katar himayesiyle faaliyet yürütüyordu.

ABD’ye rağmen ABD çıkarlarına karşı bu kadar açık bir faaliyet yürüten herkesin hedef haline geleceğini vurgulamaya gerek yok. Cinayetın İstanbul’da işlenmiş olması ise, gözdağının sadece Suudi muhalifleri değil, aynı zamanda Katar’ı ve Katar’la özel bir ilişki geliştirmiş olan Türkiye’yi ilgilendirdiğine işaret ediyor.

TÜRKİYE’NİN SÜRÜKLENDİĞİ YER

Türkiye, Ortadoğu ve Mağrip bölgesiyle cumhuriyet tarihinin hiçbir döneminde bu kadar içli-dışlı olmamıştı. Tüm bu bölge, eski Osmanlı İmparatorluğu’nun hüküm sürdüğü, I. Dünya Savaşı sonrası emperyalizm tarafından paylaşılmış, sonra yeni bir paylaşım savaşının konusu olmuş bir bölgedir.

Türkiye ikinci paylaşım savaşının dışında kaldı ve bölge halklarının acıya sürüklendiği büyük çatışmalardan çıkar sağlama hayalleri kurmadı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Türkiye’de “Yeni Osmanlı” hayali gören olmadı.

Oysa AKP iktidarı, daha en başından bir “Yeni Osmanlı” söylemi kullanarak, bölgesel bir güç olabileceği, bölgedeki çatışmalardan hakimiyet alanları kazanabileceği hayaliyle yaşıyor. Hayal kurmakla kalmıyorlar, Türkiye’yi bölgedeki her uğursuz gelişmenin bir parçası, bir tarafı haline getiriyorlar.

AKP iktidarı yüzünden binlerce cihadçı militan, IŞİD mensupları Türkiye’ye doluştu. İstedikleri gibi faaliyet yürütüyorlar. Sınırlar denetimsiz, canlı bombalar patladı, yüzlerce kişi öldü; ne yazık ki, “canlı bomba” tehdidi güncelliğini koruyor.

AKP’nin sorumsuz politikaları ve sığınmacıları kendi “Yeni Osmanlı”

rüyasının bir parçası olarak görmesi, ülkede yeni bir sorunu açığa çıkardı: Özellikle Suriyeli mültecilere yönelik olarak tarihimizde pek alışık olmadığımız bir mülteci düşmanlığı yaygınlaşmaya başladı.

Sadece bu da değil, ülke içinde her türlü kutuplaşmayı derinleştirdi. Ortadoğu’daki tüm gerilimlerin Türkiye’de artık bir karşılığı var: Kürtler, Aleviler, dindarlar, laikler uç kutuplarda toplanarak birbirlerine karşı husumet besliyor. Ortadoğu’daki herhangi olası çatışma, Türkiye’nin kendi içine aynen ve kolaylıkla taşınabilir hale geldi.

Her türlü provokasyonun zemini doğdu...

“YENİ OSMANLI” RÜYASI GERÇEK OLUR MU?

AKP’nin Türkiye’yi peşinden felakete sürüklediği “Yeni Osmanlı” rüyasının gerçekleşmesi, yani Türkiye’nin bölgesel bir güç olması, egemenlik alanları oluşturması ya da yayılması mümkün değil. Tersine, Türkiye’nin kendisi AKP iktidarı altında koca bir sömürgeye dönüştü.

Bütün kilit sektörleri yabancı şirketlerin eline geçen Türkiye’nin ekonomisi emperyalist finans kuruluşlarının egemenliği altına girdi.

Devasa hale gelen ve sürdürülebilir olmaktan çıkan borç yükü, AKP iktidarını ülke ülke dolaşp yüksek faizli borç dilenmeye zorluyor ve her gittikleri yerden yeni ekonomik tavizler vererek dönüyorlar.

Zaman geliyor Rusya’nın, zaman geliyor ABD’nin, Britanya, Fransa ya da Almanya’nın oyuncuğalı haline

geliyorlar. “Casus” diye tutukladıklarını ABD’nin ya da Almanya’nın ekonomik yaptırımlarıyla derhal salıvermek zorunda kalıyorlar.

Kendisi sömürge olanın, dış siyasette “şamar oğlanı”na dönenin başka ülkeleri sömürgeleştirmesi mümkün olabilir mi? Elbette hayır.

AKP iktidarının Osmanlı’yı canlandırmak yerine Osmanlı’dan geriye kalan son toprak parçasını da emperyalizme teslim ettiği çok açıktır. “Yeni Osmanlı” diye yarattıkları milliyetçi ve İslamcı yaygara, sadece yolsuzlukları ve hırsızlıkları örtmeye yaramaktadır. Daha da kötüsü, bu söylemle Türkiye toplumunda etnik ve mezhepsel çatışma potansiyeli giderek güçlenmektedir.

Bu nedenle Türkiye AKP iktidarından, Ortadoğu ise gerici diktatörlüklerden ve topyekun emperyalizmden kurtulmalıdır.

